

Kesä tuli

Kesä alkoi vihdoinkin. Sain nurmikon leikattua ensi kertaa. Tienoo tuoksuu raikkaalta ruoholta, ja hiki pukkaa paidan selkään. Hyttynet eivät vielä kiusaa. Istahdan rennosti alas ja sihautan huurteisen auki. Tahmeahko tuoksu tulvahtaa nenään. Ai tätä kesää!

Pihallamme on häärinyt muutamia päiviä rastaspariskunta lihavine pörröisine poikasineen. Molemmat vanhemmat kyttäävät nurmikkoa, syöksähtävät silloin tällöin eteenpäin ja nappaavat mahtavia paksuja lieroja. Emo hyppii sitten jonkun jälkeläisensä luo ja melkein tunkee lieron sen suuhun. Pönäkkä poikanen ahmii madon lopulta innokkaasti. Taitaa maistua.

En tunne lintuja ollenkaan. Ehkäpä sentään talitintin, kottaraisen ja räkättirastaan. Ja nyttemmin tietysti sääksen eli kalasääsken radiolähetintä selässään kantavan Mirjan mielenkiintoisten ja salpaavien seikkailujen ansiosta. Mutta tämä porukka ei kuitenkaan näytä ihan räkättirastailta.

Täytyy kaivaa lintukirja esiin. Kaksikin. Molempien mukaan kyseessä olisikin kulorastas, jonka pitäisi olla melko harvinainen. Liekö totta.

Toisen lintukirjan mukaan kulorastas esiintyy enimmäkseen niukasti yli koko maan havumetsissä ja hakkuupaikkojen lähellä tai mäntykankailla. No ei oikein stemmaa. Syö kuulema kuitenkin hyönteisiä, matoja ja marjoja.

Toinen kirja mainitsee myös, että laji pesii hyvin harvalukuisena koko metsäalueellamme viihtyen mäntykankailla. Kirja kertoo kulorastaan kutsuäänen kuulostavan kuin zerrr, ja se sopii yhteen.

No kaivakoot linnut matojaan. Siinä istuskellessa huomaa, että ennen kirkkaan valkea lipputanko on muuttunut vihreänharmaaksi. Eihän siihen enää kehtaa vetää puhdasta siniristilippua. Se on pestävä, mutta miten.

Tulee mieleen juttu Ahti Karjalaisesta. Toimiessaan valtion teräsfirman hallintoneuvoston puheenjohtajana Ahti isännöi tehtaalla isoa kokousta. Vieraita oli myös naapurimaista. Tunnelman illan mittaan kevetessä herrat rupesivat ihmettelemään, kuinka korkea on tehtaan uljas lipputanko. Järjestettiin arvauskilpailu. Mutta miten korkeus voitaisiin mitata?

Eräs svenssoni ehdotti, että kaadetaan tanko joukolla ja mitataan sen pituus. Ahti suuttui ja murahti, että eihän me pituutta tarvita vaan korkeus.

No, tässä tarvitaan erikoisosaamista. Soitan opiskelukaverilleni, rakennusinsinöörille ja kysyn, että löytyisikö häneltä näin lyhyellä varoitusajalla irtiottokykyä. Ja löytyi hän sitä.

Tanko saatiin kaadettua ja perusteellisesti pestyä. Tarkistettiin vielä, että se seisoo tarkkaan pystysuorassa. Tulosta ihailtaessa rastaat jatkoivat vielä matojen kaivelua, ja sepelkyyhkykin tuli langalle huhuilemaan.

pajen